

Hồi 70

Quần Hùng Quần Thạo

Trong nội công của Lam Tiểu Diệp rất thâm hậu, nên hấp lực rất mạnh. Đỗ Duy Sinh cảm thấy mình bị một luồng hấp lực hút qua một bên. Lão thất kinh đang muốn vận khí chống lại, thì luồng hấp lực bỗng trở nên dững mãnh phi thường.

Mỗi lúc một mạnh thêm, luồng hấp lực đó nhấc bổng thân hình Đỗ Duy Sinh, ném vút về phía Đằng Lô.

Đằng Lô đấu với Thông Linh đạo trưởng đang độ gay cấn, thoát thấy luồng gió lạ thổi đến.

Lão tức tốc đánh ra hai chưởng, đẩy lùi Thông Linh đạo trưởng, rồi quay mắt ngó lại, chỉ thấy bóng một người bay vút đến bên lão nhanh như vũ bão.

Mất sáng tựa sao sa, Đằng Lô nhận ra bóng người đó chính là Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh, liền nộ khí xung thiên, cười nhạt một tiếng, tung chưởng đánh ngay.

Thấy chưởng phong vút đến quá mạnh, Đỗ Duy Sinh muốn thét bảo Đằng Lô dừng tay lại nhưng không còn kịp nữa. Lão chỉ còn cách vận khí ra chống đỡ.

"Bùng" một tiếng. Hai luồng chưởng ép vào nhau âm vang đinh tai nhức óc.

Hai người cùng kêu "hự" một tiếng.

Đằng Lô vì vừa xoay người đã phát chưởng ra ngay, nên chân đứng chưa được vững đã bị thổi lui về phía sau bảy, tám bước.

Đỗ Duy Sinh cũng bị chấn động toàn thân, rơi bật ra sau mặt mày xanh lét.

Huyền Thanh đạo trưởng và Thông Linh đạo trưởng đều thu kiếm bước lùi lại.

Quang cảnh bỗng trở nên im lặng vô cùng.

Mọi người đều dừng tay lặng nhìn Đỗ Duy Sinh và Đằng Lô, ngạc nhiên không hiểu tại sao cặp này lại đánh nhau một chưởng kinh hồn như vậy?

Qua một lúc ngạc nhiên...

Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang liền tung thân nhảy đến bên mình Đỗ Duy Sinh.

Đồng thời hai người ốm cao, mặc áo dài trắng kia cũng song song nhảy đến bên người Đằng Lô.

Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh, kẻ tức giận người lâm nguy, cùng ra tay quá mạnh, nên khi hai luồng chưởng phóng vào nhau thì đôi bên cùng bị thối lùi ra sau, nội phủ chấn động dữ dội.

Sau một phút định thần, Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi đưa tay vào bọc lấy ra hai trái Tuyết Sâm.

Đằng Lôi cầm một trái Tuyết Sâm đưa vào miệng. Còn một quả kia, ném cho Đỗ Duy Sinh, và nói:

- Đỗ huynh hãy tiếp lấy trái Tuyết Sâm này của lão phu, dùng tạm xem công hiệu của nó ra sao.

Vừa bắt được quả Tuyết Sâm trong tay, Đỗ Duy Sinh đưa ngay vào miệng nuốt liền.

Quả là thần vật. Vừa nuốt quả Tuyết sâm khỏi cổ, Đỗ Duy Sinh đã thấy toàn thân khoẻ khoắn, đầu óc minh mẫn.

Lão buột miệng khen:

- Tuyết Sâm quả danh bất hư truyền. Cảm ơn Đằng huynh vạn bội.

Đằng Lôi chỉ khẽ mỉm cười, không đáp.

Khi thấy Đỗ Duy Sinh phi đến bên mình một cách bất ngờ. Đằng Lôi ngỡ rằng lão ấy muốn tập kích mình nên vung chưởng đánh ngay, chẳng kịp suy nghĩ gì cả. Đến chừng hai người cùng bị chưởng phong của nhau đẩy lùi lại, Đằng Lôi mới biết là mình nghi lầm, chứ thật ra Đỗ Duy Sinh không có ý hại lão.

Lão đưa mắt nhìn quanh, thấy Bạch Vân Phi thủ kiếm trong tay, chực tấn công bọn lão.

Đằng Lôi đã biết Bạch Vân Phi võ nghệ cao siêu nội công thâm hậu, một khi nàng ra tay thì khó mà lường trước được hậu quả sẽ ra sao.

Qua một lúc suy đi nghĩ lại, Đằng Lôi nhận thấy nếu không kịp thời tặng cho Đỗ Duy Sinh một trái Tuyết sâm, để cho Duy Sinh phục hồi sức lực, e lão bị thương rồi chạy đi tìm phương trị liệu, thì khó mà chống lại đối phương. Nên Đằng Lôi mới không tiếc một thần vật hiếm có, đưa cho Đỗ Duy Sinh một quả Tuyết Sâm để Duy Sinh chữa thương.

Giữa bầu không khí căng thẳng đó, bỗng có giọng nói yếu ớt của Tô Phi Phụng cất lên:

- Bạch tử tử! Tiểu muội nhờ may mắn đã lấy được Qui Nguyên Mật Tập về đây!

Tiếng nói của nàng rất nhỏ, nhưng vì tất cả trận đấu đều im lặng, hơn nữa những nhân vật ở đó đều là những cao thủ hạng nhất, nên họ đều nghe rất rõ ràng.

Tức thời, bao nhiêu cặp mắt sáng quắc đều nhìn chăm vào Tô Phi Phụng...

Một phút im lặng rùng rợn... doạ nạt... lo âu... ngạc nhiên trôi qua.

Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong, Sở Nhất Giang, Thông Linh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử, Siêu Nguyên, Siêu Trần và Siêu Huệ đều dè dặt tiến về phía Tô Phi Phụng. Chỉ có Huyền Thanh đạo trưởng vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Lý Thanh Loan chẳng rời Mã Quân Vũ nửa bước.

Đối với cuốn võ lâm kỳ thư này, hình như Lý Thanh Loan chẳng hề quan tâm đến tí nào cả, đến nỗi nàng không hề liếc mắt nhìn qua cuốn kỳ thư mà mọi người trong võ lâm hằng mong ước. Có lẽ nàng còn thù ghét nó nữa là khác, vì nàng cho rằng tại nó mà Mã Quân Vũ, người nàng hết lòng thương yêu, phải chịu nhiều khổ đau oan ức.

Thấy quần hùng đang dần dần tiến lại gần Tô Phi Phụng, ánh mắt người nào cũng tràn đầy tham vọng chiếm đoạt Qui Nguyên Mật Tập, Bạch Vân Phi vội lấy ngay cuốn võ lâm kỳ thư ấy trên tay Tô Phi Phụng, cất vào mình. Đoạn nàng đảo ánh mắt sắc như gươm nhìn quanh một vòng, lạnh lùng quát:

- Dừng lại! Ai tiến thêm một bước thì chờ trách ta hạ độc thủ.

Thấy vẻ mặt của nàng đằng đằng sát khí, quần hùng cũng phải lo ngại, đứng quắc mắt nhìn nàng.

Đỗ Duy Sinh quay mình Đằng Lôi và Hạ Vân Phong, bức tức nói:

- Đằng, Hạ, nhị vị đại huynh! Chúng ta đã cực khổ chẳng biết bao nhiêu, chỉ có mục đích lấy cho được Qui Nguyên Mật Tập. Chẳng lẽ lại để cho người ta khoanh tay hưởng lợi sao?

Đỗ Duy Sinh tự lượng sức mình không thể chống nổi Bạch Vân Phi nên không dám một mình ra tay đối địch với nàng. Nhưng lão không muốn để cuốn võ lâm kỳ thư này lọt vào tay người kẻ khác, nên mới nói như vậy để khích động hai người kia cùng ra tay cự địch, đoạt Qui Nguyên Mật Tập để lão có cơ hội trục lợi.

Khi ấy Đằng Lôi mới cười lên một tiếng quái đản, nói với Hạ Vân Phong:

- Chúng ta khổ nhọc đuổi qua mấy đầu núi, để người ta chẳng phí một chút sức lực nào mà lại đoạt được kỳ thư, đó là một điều nhục nhã vô song. Không biết Hạ đạo huynh đối việc này có ý gì chẳng?

Là một người nội công thâm hậu, chỉ cần qua một lúc vận khí điều dưỡng, Hạ Vân Phong đã cảm thấy thương thế bớt đi rất nhiều. Nghe Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi cùng hỏi như vậy, lão cười khẽ, đáp:

- Tâm ý của bản đạo cũng giống như nhị vị lão huynh. Bất cứ gặp trở ngại nào, dù nguy hiểm đến đâu đi nữa, chúng ta cũng phải đoạt cho được Qui Nguyên Mật Tập, xem thử trên đó ghi chép những võ công tuyệt thế kinh nhân như thế nào, mà làm cho không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo phải như điên như khùng vì nó.

Cả ba, mỗi người nói một câu có vẻ tâm đầu ý hợp lắm. Họ nói một cách hùng hồn, quyết liệt, nhất định phải đoạt cho được Qui Nguyên Mật Tập.

Nhưng, miệng hùm gan sứa, ba người cùng nói mà chẳng ai chịu ra tay trước cả. Đằng Lôi đưa mắt nhìn Đỗ Duy Sinh như ngầm bảo hãy xuất thủ trước đi. Đỗ Duy Sinh lại lấy mắt bảo Hạ Vân Phong ra hiệu cho lão này tấn công vào Bạch Vân Phi.

Ba người cứ nhìn qua nhìn lại trông rất buồn cười.

Bạch Vân Phi liếc nhìn bọn Đỗ Duy Sinh rồi, bỗng rút Qui Nguyên Mật Tập ra cầm nơi tay, tiến lên mấy bước, đến bên một tảng đá, đặt ba cuốn sách lên trên đó. Đoạn nàng lui về chỗ cũ, lạnh lùng nói:

- Trong chư vị, ai muốn lấy Qui Nguyên Mật Tập thì cứ ra tay đi!

Dứt lời, nàng đảo mắt nhìn quanh như thách thức, đe dọa.

Đôi mắt phượng của nàng tia ra ánh sáng lạnh kinh người, mặt duộm màu sát khí.

Trông Bạch Vân Phi lúc này oai nghiêm như một viên thượng tướng đang khiển trách ba quân, lạnh lùng như tử thần đang đưa cao lưỡi hái đợi phút đoạt mạng thế nhân.

Quần hùng tuy biết nếu ai mà ra tay mó vào kỳ thư thì nhất định sẽ bị Bạch Vân Phi hạ độc thủ ngay. Nhưng họ không làm sao thoát được sự quyến rũ của Qui Nguyên Mật Tập nên đồng bước dần về phía tảng đá có để cuốn võ lâm kỳ thư đó...

Ba cuốn vô tri vô giác vẫn nằm lặng yên trên tảng đá như thử thách gan dạ anh hùng.

Bạch Vân Phi vận chân khí toàn thân, chỉ chờ hạ thủ ngay tức khắc.

Không khí căng thẳng, ngọt ngào trùm lên mọi người... Mùi tử khí phảng phất đâu đây...

Bổng Huyền Thanh đạo trưởng oai nghiêm bảo:

- Mời Chưởng Môn nhân mau lui về. Qui Nguyên Mật Tập kia là vật bất thường, không xem được cũng nên bỏ qua đi.

Thì ra Thông Linh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử và Nga Mi Tam Lão cũng tự nhiên đi về phía tảng đá kia.

Huyền Thanh đạo trưởng tuy chỉ lên tiếng gọi một mình Thông Linh đạo trưởng trở lại, nhưng quần hùng đều bị tiếng gọi của ông mà dừng chân.

Giữa tình thế căng thẳng đó, Lam Tiểu Điệp bất thành linh, vượt qua giữa Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh bước lại bên tảng đá đặt Qui Nguyên Mật Tập.

Quần hùng cả thảy đều trợn tròn mắt nhìn nàng. Khi đến bên tảng đá, Lam Tiểu Điệp đưa tay mặt ra lượm Qui Nguyên Mật Tập.

Nhưng nàng vừa chạm vào tập võ lâm kỳ thư đó, bỗng rút trở về, quay nhìn Bạch Vân Phi, hỏi:

- Tỷ tỷ! Muội có thể lấy Qui Nguyên Mật Tập được chứ?

Bạch Vân Phi chưa kịp trả lời cho Lam Tiểu Diệp, thì Đỗ Duy Sinh đã vung gậy trúc trong tay lên, quát mạnh về phía tảng đá, miệng quát lớn:

- Người lấy được, thì người khác cũng có thể lấy được.

Sợ Đỗ Duy Sinh liều mạng xông lên cướp mất kỳ thư của mình, nhanh như chớp giật, Lam Tiểu Diệp vẫn không quay đầu lại, tay mặt đã liên tiếp phóng ra ba chưởng.

Lam Tiểu Diệp không có kinh nghiệm giang hồ. Đáng lý phải lấy ba cuốn kỳ thư trước, rồi hãy tấn công kẻ địch sau, nài nỉ hành động trái lại.

Ba chưởng sấm chớp của nàng liên tiếp phóng ra đó, tuy áp lực được Đỗ Duy Sinh mấy bước. Nhưng cây thanh trúc trượng của lão cũng đã quật trúng ba cuốn kỳ thư trên tảng đá.

Ba cuốn kỳ thư bị quật bay về phía Đằng Lôi.

Thấy ba cuốn Qui Nguyên Mật Tập bay thẳng lại bên mình, Bạch Y Thần Quân nghĩ chắc là Đỗ Duy Sinh muốn tròng cái nạn bị quần hùng xâu xé vào cổ lão. Nhưng lòng ham muốn thúc đẩy Đằng Lôi vụt đưa tay bắt cả ba cuốn võ lâm kỳ thư.

Lời tuyên bố nặc mùi tử khí của Bạch Vân Phi như còn vang vang đâu đây. Thế mà Bạch Y Thần Quân còn dám lấy Qui Nguyên Mật Tập thì kể là lão này thuộc hạng đệ nhất "gan lì".

Khi nắm được ba cuốn kỳ thư trong tay rồi, Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi cảm thấy phân vân, lo âu, mừng rỡ xáo trộn trong lòng lão, chẳng khác gì một trận giặc nội tâm.

Đệ nhất võ lâm kỳ thư đã vào tay lão quá bất ngờ, bảo sao lão không mừng vui được?

Nhưng, quần hùng hiện đang bao vây, người người đều muốn đoạt cho được Qui Nguyên Mật Tập thì quả là Đằng Lôi khó bảo toàn tính mạng.

Đằng Lôi đang còn chưa biết phải hành động thế nào, thì Bạch Vân Phi đã cười gằn một tiếng, định vung kiếm tấn công Đằng Lôi.

Bỗng có mấy tiếng thét lạnh lạnh vang lên, bốn tỷ nữ của Lam Tiểu Diệp đã nhanh hơn Bạch Vân Phi, phi vút đến tập kích Đằng Lôi.

Từ khi Đỗ Duy Sinh vung gậy trúc vào Qui Nguyên Mật Tập trên tảng đá, hai người ốm lêu nghêu vận áo dài trắng đã sớm vận khí đề phòng cơ biến.

Hai người này đều thuộc hạng giang hồ cao thủ, ứng biến lanh lẹ.

Khi thấy bốn tỷ nữ đồng thời tập kích Đằng Lôi, hai người liền rút dài một tiếng vang rền góc trời, cùng sử dụng hữu chưởng phóng mạnh về phía bốn tỷ nữ.

Bốn tỳ nữ đang nhảy đến tấn công Đằng Lôi, thoát cảm thấy hai luồng chưởng phong công đến, vội hợp lực phóng ra mỗi người một chưởng. Bốn tỳ nữ này tuy không có tuyệt thế nội công như Lam Tiểu Diệp, công lực chẳng thâm hậu bao nhiêu, không thể ra tay là đã thương địch thủ được, nhưng họ đều thuộc vào hàng cao thủ, lại hiệp lực ra tay cùng một lúc, sức lực chẳng phải tầm thường.

Cho nên khi bốn luồng chưởng phong của tỳ nữ công vào hai luồng kinh lực của hai lão áo trắng thì đôi bên bị chấn động toàn thân, thối lùi ra sau năm sáu bước.

Bạch Y Thần Quân thấy hai vị sư đệ của mình đã ra tay chống địch, liền cuốn mình nhảy ngược ra sau. Thân hình lão đảo lộn trên không một vòng rồi mới rơi xuống cách chỗ đứng lúc nãy đến tám, chín thước...

Đâu thể để cho đối phương được Qui Nguyên Mật Tập rồi ra đi một cách dễ dàng như vậy, Bạch Vân Phi thét lớn:

- Đứng lại !

Tiếng thét chưa dứt, thân hình Bạch Vân Phi đã như một chiếc pháo thăng thiên, phi vút lên trên không, cao đến sáu bảy trượng. Thanh báu kiếm trong tay nàng vũ động loang loáng như muôn ngàn ánh sao sa. Rồi, đột nhiên muôn ngàn ánh kiếm lấp lánh đó vút biến mất. Thay vào đó là một lần sáng bạc, xé gió bay vút vào đầu Đằng Lôi.

Thù ra Bạch Vân Phi đang sử dụng một môn võ công tuyệt đỉnh cao thâm, mà các cao thủ đương thời khi nghe đến tên đó phải giật mình kinh hãi: Ngự Kiếm Thuật.

Ngự Kiếm Thuật là một công phu cao nhất trong kiếm thuật, người nào luyện nó đến tuyệt đỉnh thì có thể lấy đầu người trong vòng mười trượng một cách dễ dàng.

Bạch Vân Phi tuy chưa có được cái công lực thâm hậu như vậy nhưng uy thế của nàng khi sử dụng Ngự Kiếm Thuật cũng để cho người ta kinh hồn hoảng vía.

Khi thấy một luồng hào quang loé mắt chém sả vào đầu mình, nhưng chẳng thấy được bóng đối phương ở đâu, Đằng Lôi tuy mang một thân tuyệt học, nhưng cũng không làm sao tránh đỡ được, mồ hôi lão vã ra như tắm...

Trong lúc thập tử nhất sinh đó, Đằng Lôi chẳng còn ham muốn gì hơn là cứu lấy mạng sống, nên lão ném thẳng Qui Nguyên Mật Tập vào luồng hào quang kia, rồi tiếp đó đánh ra hai chưởng rất mạnh.

Khi nguy cấp quá Đằng Lôi đã vớ nhằm một phương cách tự vệ rất kiến hiệu.

Bạch Vân Phi sợ chém hư Qui Nguyên Mật Tập nên vội thu lại ngự kiếm chánh khí, giơ tay bắt lấy ba cuốn kỳ thư.

Trong nháy mắt đó hai luồng chưởng phong đã đánh tới người Bạch Vân Phi. Nàng muốn ra tay chống đỡ nhưng chẳng còn kịp nữa.

Cả thân hình nàng, như chiếc điều đứt dây, ở trên không lộn ngược ba bốn vòng, bay rớt ra ngoài ba bốn trượng.

Lam Tiểu Diệp hoảng kinh, thét lên một tiếng, phi thẳng lại bên mình Bạch Vân Phi.

Phàn Tú Vỹ và bốn tỷ nữ của Lam Tiểu Diệp cùng lập tức chạy nhanh theo chực đỡ Bạch Vân Phi.

Sau khi hai chân rơi xuống mặt đất, Bạch Vân Phi lão đảo lùi ra sau năm, sáu bước. Nhưng không thể đứng vững được, nàng phải té ngồi xuống đất.

Nguyên Ngự Kiếm Thuật, nếu luyện chưa đủ cả mười thành công lực, thì không thể tự ý dùng loạn được. Vì mỗi lần sử dụng nguyên khí bị tiêu hao rất nhiều, người dùng nó phải nghỉ một thời gian mới hồi chân lực.

Bởi thế, những cao thủ võ lâm, nếu luyện được Ngự Kiếm Thuật, họ cũng rất dè dặt trong việc sử dụng. Chỉ những trường hợp vạn bất đắc dĩ, không thể dùng phương pháp nào hơn nữa, họ mới đem Ngự Kiếm Thuật ra áp dụng.

Bạch Vân Phi đã mấy ngày dùng sức quá nhiều trong các trận chiến, thân thể mệt mỏi, sức lực tiêu hao chưa có thì giờ để bồi dưỡng. Giờ đây còn sử dụng Ngự Kiếm Thuật phí nhiều chân khí nên đối với sức khỏe đã rất nguy hại. Huống chi, sau khi giải tán ngự kiếm chánh khí, lại còn bị chưởng phong của Đằng Lôi đánh trúng.

Hình như nàng đã bị thương rất nặng. Sau khi té ngồi xuống đất, nàng há miệng phún ra một búm máu bầm đen.

Quá lo âu và kinh sợ, Lam Tiểu Diệp lập tức đưa tay vào túi áo, lấy ra một đơn hoàn màu đỏ. bỏ vào miệng Bạch Vân Phi, nói:

- Tỷ hãy mau nuốt viên thuốc này. Nó tuy không là thần dược nhưng mẫu thân muội khổ công mấy năm trời mới luyện được viên thuốc này.

Bạch Vân Phi gượng mỉm cười, đáp:

- Cám ơn muội muội lắm !

Nàng vừa dứt lời thì viên thuốc trong miệng đã tự hoá thành nước, chảy vào cổ. Một luồng nhiệt lưu, từ huyệt Đơn Điền của nàng chảy khắp nội phủ, phân phối đều khắp chân tay...

Nàng là một người có nội công tinh thâm, lại được linh đơn kia trợ lực, chẳng mấy chốc tinh thần đã sáng khoái, thân thể khoẻ khoắn, sức lực phục hồi như trước. Nàng liền đứng dậy, đưa Qui Nguyên Mật Tập cho Lam tiểu Diệp, bảo:

- Lam muội muội ! Muội hãy cất Qui Nguyên Mật Tập này đi!

Lam Tiểu Diệp vừa đưa tay ra, định tiếp lấy Qui Nguyên Mật Tập. Bỗng một tràng cười vang lên, nghe phát lạnh gáy.

Tiếp đó một giọng nói trầm trầm nổi lên:

- Các người muốn lấy sách hay là mạng sống của Vũ huynh?

Nghe giọng nói đó, Bạch Vân Phi tức giận quát:

- Người quả thật to gan, lại còn dẫn xác tới đây mà trêu người ta.

Tức thời, nàng múa kiếm quay mình lại, định sả thây tên gian hùng đó cho hả giận. Nhưng nàng bỗng giật mình, đứng yên chẳng dám xuất thủ.

Thì ra Tô Hùng đã nắm vai Mã Quân Vũ bằng một tay, còn tay kia, hất đặt lên Mệnh Môn huyết của chàng, miệng cười khinh khỉnh, nói:

- Đứng yên đó! Nếu người tiến lên một bước nữa, ta sẽ đập nát nội phủ lục tạng của Mã Quân Vũ ngay!

Từ nãy, quần hùng vì chú hết tinh thần vào Qui Nguyên Mật Tập, nên chẳng biết Tô Hùng xuất hiện lúc nào mà kềm toả Mã Quân Vũ, uy hiếp bọn Bạch Vân Phi như vậy?

Trước cảnh đó, Huyền Thanh đạo trưởng không thể thể nào dằn được cơn tức giận. Ông quát to một tiếng, phi thân lại tấn công Tô Hùng.

Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng bình tĩnh lách mình sang bên, thuận thế đưa Mã Quân Vũ ra trước mặt làm tấm mộc đỡ đòn cho hấn, miệng thét bảo:

- Lão già kia! Biết điều mau dừng tay lại. Nếu còn công thêm một kiếm nữa thì đừng trách ta ra tay ác độc nhé!

Huyền Thanh đạo trưởng vội thâu trường kiếm, nhảy lui tám thước, hai cặp mắt đỏ hào quang, trừng trừng nhìn Tô Hùng, quát hỏi:

- Tiểu tử! Mi muốn chết hay sao mà dám đến đây giở trò hèn hạ, lén hại người đã bị thương như vậy?

Tô Hùng cười nhạt, ngạo nghễ, nói:

- Lão già kia! Người cũng biết rằng ta không thể chết trước tên đồ đệ yêu quý của người chứ?

Huyền Thanh đạo trưởng tức muốn trào máu họng .

Thật không ngờ trước mặt ông mà Tô Hùng lại cả gan bắt đồ đệ của ông, rồi hấn còn lên giọng kẻ cả như vậy nữa. Huyền Thanh đạo trưởng lại quát lớn:

- Nếu người không muốn chết thì mau buông Mã Quân Vũ ra!

Miệng cười ngạo nghễ, Tô Hùng đáp:

- Thả hấn ra à? Dễ dàng lắm! Chỉ cần đưa Qui Nguyên Mật Tập cho ta là được.

Huyền Thanh đạo trưởng vừa quay nhìn Bạch Vân Phi như dò ý kiến. Bỗng thấy Tô Phi Phụng vụt đứng dậy, chạy bay đến bên Tô Hùng, miệng quát lớn:

- Hãy thả Vũ huynh ra, Qui Nguyên Mật Tập là do chính tay muội lấy! Việc ấy chẳng liên quan gì đến Quân Vũ cả.

Tô Hùng thoát cau mày, rồi lạnh lùng đáp:

- Tô Phi Phụng! Mau lui về. Nếu cứ chạy lên ta sẽ cho người đổ máu bây giờ.

- Muội không sợ huynh đâu!

Vừa hét lớn, Tô Phi Phụng vừa dùng hết sức, liều mạng cắm đầu vào người Tô Hùng.

Như đã biết trước sức lực của nàng chẳng còn bao nhiêu, Tô Hùng rất bình tĩnh, tay nắm cổ áo Mã Quân Vũ, hai người đồng thời lách về phía trái ba thước. Đợi cho Tô Phi Phụng nhào lại gần, Tô Hùng phóng ra một cước, đá nàng bay bổng lên không.

Tô Phi Phụng hét một tiếng đau đớn, rồi rớt xuống đất gần chỗ Phàn Tú Vỹ đứng.

Khẽ nghiêng mình, Phàn Tú Vỹ câu gọn thân hình Tô Phi Phụng.

Cái đá đó, Tô Hùng đã dùng sức rất nhiều. Khi Phàn Tú Vỹ đón thân hình Tô Phi Phụng vào đôi tay, cũng phải thối lui ba bước mới đứng vững được.

Bà cúi đầu nhìn xuống, thấy Tô Phi Phụng đã bất tỉnh rồi...

Không khí lại trở nên yên lặng, một cái yên lặng ngọt ngào.

Quần hùng đứng yên như những pho tượng đá, trợn mắt nhìn Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng đang lạnh lùng nhếch môi điểm một nụ cười ngạo mạn trông rất khả ố.

Lam Tiểu Điệp thấy đôi mắt Mã Quân Vũ phát ra những tia sáng tức giận, nhưng chẳng nghe chàng nói gì cả. Nàng biết là Mã Quân Vũ đã bị Tô Hùng điểm huyết, nên thở dài, nói với Bạch Vân Phi:

- Tỷ tỷ hãy đem Qui Nguyên Mật Tập trao cho Tô Hùng đi. Đừng để hấn hành hạ Mã thiếu hiệp nữa.

Nghe nàng nói thế, Bạch Vân Phi cảm thấy thật lạ lùng, quay nhìn Lam Tiểu Điệp như dò xét.

Có lý nào Lam Tiểu Điệp lại chịu mất Qui Nguyên Mật Tập, một vật di bảo của mẹ nàng mà cũng là một võ lâm kỳ thư mà bao nhiêu anh hùng trong giang hồ đều mong muốn, để đổi mạng Mã Quân Vũ, một chàng trai mà nàng chẳng thương yêu, nhiều phen hành hạ?

Chẳng hiểu sao khi vừa chạm phải ánh mắt dò xét của Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Điệp bỗng đỏ mặt, nói:

- Mã thiếu hiệp là người rất tốt. Muội không muốn thấy chàng ta bị giết chết vì Qui Nguyên Mật Tập của muội!

Bạch Vân Phi vận khí đề phòng, đi từng bước về phía Tô Hùng.

Lúc này, Ngọc Chánh Tử đã giải thông huyết đạo cho Lý Thanh Loan, bị Tô Hùng điểm trước lúc ra tay bắt Mã Quân Vũ.

Ngọc Chánh Tử liền đứng dậy, đưa kiếm chặn bên phải Tô Hùng. Huyền Thanh đạo trưởng, Thông Linh đạo trưởng song trấn giữ bên trái.

Đỗ Duy Sinh, Đằng Lô, Hạ Vân Phong và Nga Mi Tam Lão cũng tự nhiên vây Tô Hùng vào giữa.

Bao nhiêu cặp mắt đều chăm chú vào Qui Nguyên Mật Tập trên tay Bạch Vân Phi.

Không khí càng căng thẳng theo từng bước chân của quần hùng mỗi lúc một áp gần lại Tô Hùng.

Nét mặt Tô Hùng lạnh như băng giá, hấn đảo mắt nhìn quần hùng từ tứ phía đang siết chặt vòng vây. Chưởng mặt hấn chặn lên Mệnh Môn huyết sau lưng Mã Quân Vũ, vận công thủ thế, miệng điểm nụ cười khinh mạn.

Bạch Vân Phi thấy nét mặt đượm tử khí của Tô Hùng lòng thầm lo ngại.

Nàng dừng bước, đảo mắt nhìn quanh...

Vòng vây mỗi lúc một siết lại...

Tình hình mỗi phút một khẩn trương...

Cây cối im phăng phắc như nép mình sợ hãi cái không khí chết chóc đang chực bùng nổ.

Đột nhiên, Bạch Vân Phi quắc mắt nhìn quần hùng, rồi nói với Lam Tiểu Diệp:

- Lam muội muội! Trong bọn họ, nếu người nào tiến lên trước thì giết ngay đi.

Tiếng nàng vang lên giọng nói của tử thần khiến cho quần hùng giật mình, ngập ngừng dừng bước, khê dè dặt tiến lên.

Lam Tiểu Diệp đảo mắt một vòng, thấy Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang tiến lên gần nhất. Tức thời nàng thét lên một tiếng lạnh lạnh, vung chưởng đánh ra.

Thế chưởng này phát ra trông rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra là một tuyệt chưởng cao thâm nhất, bên trong bao gồm cả nội gia chân lực môn Đại Ban Nhược Huyền Công.

Nếu Sở Nhất Giang xuất chưởng chống lại, nhất định sẽ bị một luồng kinh lực vô cùng dũng mãnh ẩn sẵn trong chưởng phong của Lam tiểu Diệp phát huy đánh bật trở lại ngay. Sở Nhất Giang ra sức cản mạnh chừng nào, thì sức đánh trở lại càng kinh hồn chừng nấy...

Rất may cho Sở Nhất Giang là Hạ Vân Phong biết chưởng lực của Lam Tiểu Diệp không tầm thường. Tuy lão không biết nàng đã dùng Đại Ban Nhược Chưởng nhưng lão cũng nhận ra đó là một chưởng thế bao gồm nội gia khí công rất cao, nên hoảng hốt thét bảo:

- Sở huynh mau lui ra! Nhất là không được chống đỡ cái đạo lực đó.

Đỗ Duy Sinh cũng đã biết qua chưởng lực kinh hồn bạt vía này của Lam Tiểu Diệp, vội quát to:

- Sư đệ mau lui !

Sở Nhất Giang nghe hai người nói thế, vội lùi chéo sang bên xa hơn một trượng. Đằng Lôi và Hạ Vân Phong đứng cạnh đó, cũng đồng thời lách qua một bên.

Thật ra Lam Tiểu Diệp khi phát chưởng, cũng chẳng biết chưởng lực của nàng cường mạnh được bao nhiêu. Đến chừng thấy mấy người trong bọn Đỗ Duy Sinh cùng hoảng hốt chạy tránh cả, nàng đứng sững một lúc lâu, mới biết rằng mình đã dùng một thế chưởng rất tinh thâm, độc hiểm.

Lúc này chỉ có Côn Luân Tam Tử vẫn đứng im một chỗ cũ, còn Hạ Vân Phong, Đỗ Duy Sinh đều lùi nhanh ra sau cả.

Chỉ mới một chưởng của Lam Tiểu Diệp phóng ra mà quần hùng đã hoảng kinh lui về thế thủ cả. Không khí đã bớt phần căng thẳng.

Bạch Vân Phi lại từ từ tiến lên, nhìn vào mặt Tô Hùng, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi lén hạ độc thủ hại Mã Quân Vũ thì đừng mong sống được để rời khỏi nơi đây!

Tô Hùng kéo thân hình Mã Quân Vũ lại choán ngay trước mặt hắn, cười nhạt bảo:

- Bạch cô nương cứ yên tâm! Tôi chỉ điểm nhẹ hai huyết đạo của hắn thôi. Ngoài ra không gây thương tích chỗ nào nữa cả.

Bạch Vân Phi khinh bỉ, ném ba cuốn Qui Nguyên Mật Tập cách chỗ Tô Hùng đứng chừng ba thước, buông một câu cộc lốc:

- Lấy đi!

Tô Hùng đảo mắt nhìn quần hùng một vòng, rồi dùng chân trái hất Qui Nguyên Mật Tập dưới đất lên, bắt lấy rất gọn gàng. Đoạn hắn nói với Bạch Vân Phi:

- Bạch cô nương chịu khó đưa tôi một đoạn đường nhé!

Biết Tô Hùng sợ quần hùng bao vây hạ thủ hắn, đoạt Qui Nguyên Mật Tập nên hắn mới nhờ mình đưa đường để cho hắn an toàn thoát khỏi nơi đây, Bạch Vân Phi lạnh lùng bảo:

- Hừ! Ngươi muốn Qui Nguyên Mật Tập thì ta đã đưa cho ngươi rồi, ngươi hãy tự bảo vệ lấy thân mà tìm đường tẩu thoát. Đừng có đứng đây nhiều lời nữa mà mang khốn.

Kéo nhẹ thân hình Mã Quân Vũ một cái, Tô Hùng cười ngạo hỏi gần:

- Ngươi có chịu nghe lời ta không?

Bạch Vân Phi ý muốn sả thân tên gian hùng giết thầy, phản bạn kia ngay, nhưng lại sợ hấn hại Mã Quân Vũ, nên nằng tức giận quát:

- Thằng khốn khiếp! Ta sẽ đưa ngươi đi. Nhưng ngươi phải giải huyết cho Mã Quân Vũ đã. Nếu không thì đừng hòng thoát khỏi. Ngươi có chạy lên trời cũng không thoát được đâu.

Tô Hùng cười nhạt, hỏi lại:

- Ta giải huyết cho hấn rồi, ngươi giữ lời đưa ta đi chứ?

Bạch Vân Phi không đáp, chỉ cầm tức gật đầu một cái.

Tô Hùng vẫn một tay nắm vào vai trái của Mã Quân Vũ, tay mặt liên tiếp vỗ vào hai nơi huyết đạo của chàng.

Bao nhiêu tức giận dồn ép từ lâu, giờ như theo các huyết đạo được đả thông chạy vào cánh tay trái của Mã Quân Vũ. Nhanh như chớp giật, chàng đánh quật vào Thiên Linh huyết của Tô Hùng với tất cả sức mạnh còn lại của mình.

Đã có phòng bị từ trước, Tô Hùng chỉ khẽ lách mình, đã tránh khỏi thế đánh của Mã Quân Vũ. Đồng thời tay trái hấn gia tăng công lực, bóp mạnh Mã Quân Vũ.

Cảm thấy toàn thân tê đi, Mã Quân Vũ không làm sao chống cự nổi nữa mồ hôi vã ra như tắm, chàng nghiêng răng cố chịu đau,...

Bổng Lam Tiểu Điệp nói to:

- Mã thiếu hiệp! Hấn dùng Thấu Cốt Phát Huyết thủ pháp đó. Võ công này rất âm độc, nếu thiếu hiệp cố gắng cử động là tự tìm lấy cái khổ đó.

Dứt lời, nàng từ từ bước lại gần Tô Hùng.

Thấy Lam Tiểu Điệp chỉ nhìn qua đã nói trúng phóc thủ pháp của mình, Tô Hùng biết ở lại đây lâu chỉ chuốc thêm nguy hiểm, nên cười nhạt, nói với Bạch Vân Phi:

- Mời Bạch cô nương mở đường cho tôi. Nếu còn chần chờ, tôi sẽ đập nát hấn và phá huỷ kỳ thư ngay.

Bạch Vân Phi chau đôi mày, đang còn lưỡng lự, chưa đáp lời, thì Huyền Thanh đạo trưởng đã tiến lên mấy bước, nói:

- Sống chết là do số mạng. Xin Bạch cô nương cứ ra tay đoạt lại Qui Nguyên Mật Tập, đừng nghĩ tới mạng sống của Vũ nhi mà hờ đại sự.

Thấy thái độ của Huyền Thanh đạo trưởng có vẻ nóng nảy vô cùng, Lam Tiểu Điệp sợ ông sẽ làm cho Tô Hùng nổi giận, sinh ác tâm đập chết Mã Quân Vũ, nên nàng vội nhảy lên cản Huyền Thanh đạo trưởng lại, nói với Bạch Vân Phi:

- Tỷ tỷ! Tỷ hãy đưa hấn đi một đoạn.

Chẳng biết làm sao hơn, Bạch Vân Phi đành gật đầu, buông thông:

- Đi!

Nàng quay mình bước đi trước.

Thấy thế, Lý Thanh Loan vụt kêu to:

- Đại tỷ tỷ! Muội cùng đi với tỷ, có được không?

Chưa dứt câu, nàng đã chạy lại bên Bạch Vân Phi rồi.

Bạch Vân Phi cầm tay Lý Thanh Loan đi trước. Tô Hùng khoá Mạch Môn đại huyết nơi tay mặt của Mã Quân Vũ. Hai người theo sau Bạch Vân Phi cách chừng một trượng. Lam Tiểu Diệp đi ép sát bên Tô Hùng.

Xa xa, về phía sau Lam Tiểu Diệp, là bọn Đỗ Duy Sinh, Hạ Vân Phong cũng đang đuổi theo bóng họ.

Mấy người âm thầm tiến bước, chẳng ai nói với ai một lời nào cả.

Đường núi quanh co như một con rắn lượn quanh eo núi.

Từng cơn gió nhẹ lất lự cành lá.

Bạch Vân Phi vẫn cầm tay Lý Thanh Loan đều đều tiến bước.

Theo sau Tô Hùng, Lam Tiểu Diệp đã mấy lần định ra tay hại lén hấn, lấy lại Qui Nguyên Mật Tập. Nhưng vì sợ trước khi tử thương Tô Hùng có thể hạ độc thủ giết Mã Quân Vũ, nên phải dằn ngay ý định, chẳng dám ra tay.

Quanh qua được hai góc núi, Tô Hùng vụt bước nhanh lên, vượt qua Bạch Vân Phi bốn năm bước, rồi quay đầu lại, cười bảo:

- Mời cô nương dừng bước!

Bạch Vân Phi cười nhạt một tiếng, dừng chân lại, hất hàm hỏi:

- Người còn muốn giở trò gì nữa đây?

Tô Hùng vẫn giữ vẹn nụ cười ngạo mạn trên môi, khẽ nói:

- Xin cảm ơn cô nương. Cô nương chớ nóng giận mà có hại cho Mã huynh của cô nương.

Nén tức giận, Bạch Vân Phi lạnh lùng nói:

- Chúng ta đã đưa người ra khỏi vùng nguy hiểm, sao người chưa chịu theo lời hứa, thả người của chúng ta ra?

--- oOo ---